

2015. július 30. - **Kedves Olvasóim!**

Emigrációs életünk korai szakaszában nagy igényünk volt érdeklődésünket kielégítő információra. Ezt nem kaptuk meg az itteni sajtóból, nem is szólva nyelvismereti hiányosságunkról. Európa romjaiból már emelkedett, míg Magyarország népe idegen világképbe nyomorítottan, a forradalom után már csak a fizikai magmaradást célozhatta meg. A kommunizmus tovább terjedt a világban, Amerika csak látszólag ellenezte, sok minden érthetetlen volt a nagypolitikában. Az információözön-ben nehéz volt eligazodni. Ebben az időben hoztuk meg néhányan a magunk áldozatát azért, hogy legyen Ausztráliában magyar nyelvű, magyar szellemiségű tájékoztatás.

Elkötelezettség nélküli újságírás nincs, nekünk a magyarság sorsa és érdeke lett az irányelv. Olyan világban, amelyben felszabadulásnak nevezik a katonai és politika megszállást nyugaton-keleten egyaránt, minden politikai megnyilatkozást meg kell vizsgálni a következmények tükrében.

Ebben a rovatban fél évszázaddal ezelőtti írásaimban foglalt megállapításaimat sorolom fel. Ezek abban az időben sokak számára túlzottnak és valamiféle borúlátó nacionalizmussal telítettnek tűnhettek. Mai felidézésükkel azonban igazolást nyerhetnek a jelenleg már átláthatóbb politikai helyzetben, amikor Európa-szerte a nemzeti szuverenitások tervszerű lebontása történik. **Csapó Endre**

Lesz-e háború?

A második világháború óta a nemzetközi politikai élet nem az állami individuumok cselekedeteinek összessége, hanem az államok felett álló nemzetközi, helyesebben államközi szervezet, az ENSZ politikai kereteiben élnek az államok, önállóságuk részleges feladásával, külpolitikai életüket.

Az ENSZ-ben részvevő államok egyéni politikai érdekeikből annyit áldoznak fel az ENSZ oltárán, amennyit az 1947-es állapot megkíván. Az ENSZ nem állhat Kelet-Európa felszabadítása gondolata mellé, mert összeütközésbe kerülne alapítási szándékával, és a keleti blokk érdekeinek megsértésével letérne a nemzetközi kérdések békés elintézésének útjáról. Az ENSZ úgy egész, ha abban Nyugat és Kelet is benne van, sőt ezen az alapon Vörös Kína is. Az ENSZ biztosítja a 45-ös állapotot, vele együtt Szovjetországot egységét és biztonságát is, sőt többet köszönhet neki, mint a nyugati államok, holott csak utóbbiak áldoztak fel politikai érdekeket érte.

Amerika külpolitikájának, ENSZ-státusának és propagandájának szívhangjai nem mutatnak olyan háborúra, amely megszünteti a népek börtönét, a szovjet kolosszust. Ilyen háború egyelőre nem lesz.

(Magyar Szó, 1961. augusztus 24.)

Újévi gondolatok (1968)

A magyar szabadságharc számított a Nyugat politikai támogatására, sőt Amerika katonai segítségére. Az 1933 óta fennálló orosz–amerikai megértés és együttműködés (a szócsatákra most nem tekintünk) ilyen hirtelen széttörésére a magyar függetlenségi törekvés nem volt elegendő. Az utóbbi négy évben a szócsaták drámai játéka is megszűntek, s helyükbe a közeledés propagandája lépett. Felszabadítás tehát nem lesz.

Érdekes visszatekinteni az elmúlt 10 évre: a szovjet tiprás ENSZ-megbélyegzése óta mint

húzódtak vissza a közönybe (vagy aktív szovjetbarátságba) a nyugati sajtó és kormányok. Ilyen egyöntetűség már több, mint véletlen:

Nem régen még azt hangoztatták: „vagy kommunista lesz a világ, vagy belepusztul”. Ma már egyengetik lépteiket „új mechanizmus”-ra.

Az éket a gazdasági követelmények miatt kellett elfogadniok és eljön az idő, amikor a politikai keretek is tarthatatlanná válnak. Visszaút nincs már, miként a cápa fogai, magukba húzzák a polgári élet intézményeit. Minden személyi igény, egyéni érvényesülési vágy, áruéhség és tudásszomj növeli a folyamatot, és a jövő nemzedék már nem érti a zagyva pártzsargont. Még ragaszkodnak a hatalomhoz, még sokáig el kell viselni a megszállás pribékjeit, de most már bizonyos, hogy túléljük őket a nemzetek.

A történelem parancsa most a türelem, a bizakodás. Egy a fontos az ország számára: túlélni, megmaradni. A magyar nép sokszor felemelte már fejét történelme viharos századaiban. A világ nem egyszer elámult rajta. A felkelés 12 évvel ezelőtt elbukott. Most egy másik, ugyanannyiszor kipróbált viselkedési forma ideje jött el. A határok most nem a Kárpátokon vannak, hanem a családi házak küszöbén. A harc most nem a tankok ellen folyik, hanem az emberi gonoszság és ostobaság páncéljainak felfeszítéséért.

Ma „ismét harcol a magyar”. Fegyver helyett más eszközökkel, és ha igaz, még nagyobb reményekkel. Talán ez a harcmodor, ez az igazi magyar küzdelem, amely meghozza egy napon a magyar nép szabadságát. És ami a legfontosabb: ebben a harcban mi is részt vehetünk. (Ausztráliai Magyarság, 1968. január.)

Lesz-e béke Vietnamban?

Tegyük félre emberi érzelmeinket és politikai beállítottságunkat, és vizsgáljuk meg a kérdést kizárólag hadászati szempontból.

Két világ érintkezési határán nehéz a nemzetek sorsa. A középkort a vallás mozgatta, ma a nacionalizmus munkál. Kínával szemben nem az a kifogás, hogy kommunista, mert ha engedelmes ENSZ-tag lenne, a Formoza (Tajvan) szigetére szorult Nemzeti Kínát régen ejtették volna. Kína kormányát (bár amerikai segítséggel jutott 1949-ben hatalomra) gyakran emlegetik újabban, mint „fascist-communist government”-et, jelezve a szörnyű szóval, hogy a nemzetközi irányítást elutasítva, önálló utakon jár. (Jellemző, hogy Titó ugyanezért a sokkal szimpatikusabb „nemzeti-kommunista” jelzőt kapta, bár az is igaz, hogy csak „vakulj magyar, ne láss tót” alapon állott ez a külön út).

Így lészen a szavak játéka szerint látható a következő háború szemben álló két táborának pontos határvonala: a „fasiszta utakra tévedt” Kínát szemmel tartják a világ nyugalma őrkdő nagyhatalmak. A kínai veszély növekedésével még megérhetjük, hogy Moszkva is beliberalizálódik a Szabad Világba, hogy egy táborban védekezzen a kapitalista világgal a pekingi kommunista veszély ellen.

A világ amerikai–orosz ellenőrzését zavarja a kínaiak külön útja. Ez határozza meg, melyik országok vagy területek képezik a harcászati peremvidéket. Kína déli határán, Indiától Koreáig tart a harcászati övezet, melyet a franciák, hollandok és a közeli jövőben az angolok kivonulása után az amerikai haderő tart ellenőrzés alatt. Kína északi határait az oroszok vigyázzák.

A címben feltett kérdésre: lesz-e béke Vietnamban – bár jósolni nem tudunk, találgatni nem érdemes –, az a válasz, hogy (miután itt élünk Ausztráliában, a kérdést erről a kontinensről megközelítve) Ausztrália, mint az amerikai vezetésű politikai és gazdasági hálózat egy része, továbbra is részt vesz ennek a világhatalmi szövetségnek a harcászati működésében. Ezt a szerepet a földrajzi helyzet jelöli ki, mégpedig teljesen függetlenül például attól, hogy melyik párt

van éppen kormányon. (Ausztráliai Magyarság, 1968. június.)

„Zsarnokság árad a föld felett"

Vastag sugárban zuhognak ránk a történelmi események hírei. Elég kinyitni az újságokat, bármelyiket, bármelyik nap, a földnek úgyszólván minden sarkából felcsap a nyugalanság lángja, majdnem minden esetben erőszakos formában. Olyan események sorozatát éljük, amelyekben a közös nevező mindig, mindenütt a politikai erőszak. Mintha visszatértünk volna valami távoli őskorba, a nemrég még csak a nemzetközi diplomáciában élő ököljog benyomult az országok belsejébe, városi sikátorok ijesztő sötétjéből az egyetemekre, nagyvárosok főutcaira.

Íme, Európát is kikezdte az americanitis. Szomorú, hogy épp ilyenkor Európában a gátak elszakadnak és az amerikai fekete nacionalizmus polgárháborúval fenyegető garázdálkodásaival együtt úgy néz ki a nyugati tér, mintha valóban a társadalom a szétesés állapotában lenne.

De talán nem is most kezdődött ez a folyamat. „Vérengzőpártok rémuralmában élünk”, — kiáltott fel Kosztolányi, akinek politikától iszonyodó lelke Széchenyiért rajongott, akitől éppen hasonlót idézhetünk: „Erővel pártembert akarnak belőlem csinálni”.

Hol is kezdődött? Talán a francia forradalomban. Azóta oda jutott a világ, hogy mindenből pártembert akarnak csinálni. Megszüntették az osztályokat, és adtak helyette pártokat, melyekben a becsületes embernek se helye, se gusztusa, melyen kívül se anyagi, se társadalmi előmenetele nincs. A pártok kasztrendszere terpeszkedik a XX. század emberiségén, és önmagát frissíti a hitványak kifogyhatatlan rezervoárjából. Önzés és taposás a stílus, és a másik ember érdeke, nézete és szempontja iránt nincs türelem.

A politikai párt az a társadalmi kotyvalék, aminek kell, hogy legyen jó szándékú idealistája és bőrkabátos brigantija, és a kettő között mindenféle kincse-szemete a társadalomnak. Hogy most már a saját párt szemlélésekor a kincse, az ellenpárt szemlélésekor a szemete látszik, az természetes. Nagy keveredésekkel fel is jön az alja, és az adja meg az uralkodó színt, az is bizonyos.

(Ausztráliai Magyarság, 1968. július.)

Prága is tudja már

Csehszlovákia orosz megszállása kétségtelenül a legmeglepőbb eseménye ennek a történelmi levegőjű esztendőnek. A csehek államát a legmegbízhatóbb szovjet csatlósoknak ismertük, és egyetlen állama a világnak, ahol a kommunisták szavazás útján, relatív többséggel kerültek hatalomra. A nagy szláv testvér első ízben fordított fegyvert egy másik szláv nép ellen.

Csehszlovákiában 1945 óta nem tartózkodtak orosz csapatok. Az orosz hadsereg az általa törvényesnek elismert kommunista kormány ellen lépett fel. Első ízben történt, hogy a csatlós elleni katonai akcióban más csatlós államok hadseregei is részt vettek. Oroszország olyan politikai fejlemények ellen lépett most fel, amelynek az útjára maga is rálépett már, amelynek elindítására segítséget és utasítást adott.

A „prágai tavasz” nem hasonlítható össze az 1956-os budapesti eseményekkel, de az elindulásnak voltak hasonló mozzanatai, és mindkettő orosz megszállásba torkollott. Az úgynevezett liberalizmus, amely ma a kommunista világban hol itt, hol ott hallat magáról, valójában intézményes törekvés a vad, brutális, embertelen rendszer jövőjének a biztosítására. A technikai fejlődéssel magában Oroszországban is, minden marxista blöffölés ellenére is, rohamosan halad a társadalom a polgáriasodás útján. Az is biztos, hogy az elfoglalt

kelet-európai népek nem tarthatók a primitívség állapotában még egy generáció idejére. Ez az oka, hogy itt kezdik a „reformokat” — és a fékezés az oroszok dolga.

A külföldi tőke behozatalának égető szüksége és a sajtó zabolátlansága idézhették elő először a burkolt megszállást, később a nyílt bevonulást. Az új gazdasági mechanizmust a csehek korábban kezdték és belebuktak. A gazdasági csőd teljes és tagadhatatlan. A sajtószabadság pedig még a külföldi tőkénél is ijesztőbb valami a kommunista országokban.

Kádár Dubcsek mellett állt kezdetben, csak június végi hosszabb moszkvai látogatása után lépett fel Dubcsek ellen. Ettől kezdve pontosan az ellenkezőjét írják a magyar lapok a fejleményekről:

A varsói ultimátum lényege, hogy első ízben lép nyilvánosságra az új nemzetközi jogelv, amely szerint a varsói paktum államai közösen beavatkozhatnak az egyik szerződő tagállam belső ügyeibe. Ilyen pedig még nem volt és ezt, a népeket egymásra uszító taktikát követte az ultimátum aláíróinak közös akciója, amelynek során az orosz, a lengyel, a kelet-német és a bolgár csapatok mellett a magyar csapatok is bevonulnak Csehszlovákiába, ami által súlyos helyzet elé állítják a felvidéki magyar lakosságot. Kádár, Moszkva hú cselédjeként, az ellen fordult, akivel előzőleg szerződött.

A felvidéki magyarság sem volt tétlen ezekben a sorsdöntő hónapokban. Mindent elkövettek, hogy végre egyenlő állampolgári jogokhoz jussanak, legalább azzal kapcsolatban, hogy a szlovákok párhuzamosan részt kaptak a kormányzásban és federatív terveiket komolyan tárgyalták. Sajnos a magyarok követeléseit elsősorban a szlovákok gáncsolták mindenütt, megvádolva őket az állam iránti hűtlenséggel is. Most, habár világos, hogy mit sem tehetnek róla, a kádári harciaskodás jó ürügyet fog szolgáltatni a sovinizmustól elvakult szlovákoknak esetleg az újabb magyarüldözésre. Mert ne áltassa senki magát abban, hogy „országgyarapító” szándékkal járult hozzá Kádár a katonai kalandhoz.

(Ausztráliai Magyarság, 1968. szeptember.)

Őszirózsák halálos emléke

Magyarország népe 50 évvel ezelőtt, ezekben a napokban csak a halottak napja virágát, a sápadt őszirózsát tűzhette ki. Jobban is illik a kivérzett ország sápadt színéhez. Minden a megelőző évtizedek alatt lassan felgyülemlett társadalmi baj, a nyers liberál-kapitalizmus által felidézett szociális feszültségek, a pán-szláv mozgalmaktól és a nyugati titkos, monarchia-ellenes társaságoktól felzaklatott nemzetiségek, és főleg a háborús veszteségek és reménytelenség egyszerre bénították meg a magyar nép összetartó erejét.

A 19-es kommün megfelelő szérumoltás volt a magyar nép számára. A bolsevizmus társadalmi elutasítása teljes volt, és az maradt a mai napig is. A kommunista szó megbélyegző volt nemcsak a független magyar bíróság ítéleteiben, de a társadalom minden rétegében, parasztok, munkások, szegény emberek között is. És a második világháború utolsó szakaszában az ország határain át dühöngő orosz tankhadosztályok is általános szorongást idéztek elő. A magyar honvédség végsőig kitartó szívós kitartása mögött az ország védelmének önfeláldozó elszántsága dolgozott, nem pedig ilyen vagy olyan politikai rendszer megmentése. Az országvédő harcot igazolja a történelmi elismerés számára az országnak azóta is tartó ellenséges megszállása.

Nem véletlen, hogy a kisantant államok egyikében sem állomásoznak orosz csapatok.

Emlékeztet, hogy a Trianont reánk mérő nyugati ellenségeink a Magyarország feletti közvetlen katonai ellenőrzés lejártával létrehozták az utódállamok, Csehszlovákia, Románia és Jugoszlávia katonai szövetségét, kifejezetten és kizárólag Magyarország ellen. (Jellemző a

Írta: Adminisztrátor

2015. szeptember 01. kedd -

szláv nacionalizmus túlzásaira, hogy 1934-ben, Sándor jugoszláv király meggyilkolása ürügyén fel akarták osztani véglegesen csonka-Magyarországot is!)

(Ausztráliai Magyarság, 1968. november.)

(Folytatjuk)